

Tich & spol

DATA BÁZA DIVADELNÝCH HIER

**AUTORSKÉ PRÁVA NA HRY SÚ VYHRADENÉ. ŽIADEN TEXT NESMIE BYŤ
POUŽITÝ NA ĎALŠIE ŠÍRENIE BEZ PREDCHÁDZAJÚCEHO PÍSOMNÉHO
SÚHLASU AUTORA.**

All right reserved.

Peter Pavlac

CIRKUS

(alebo ako zabíjať Láskou)

Na motívy textov Júliusa Barča-Ivana Dvaja a Cirkus
(verzia I.4. pracovná, 19.4.2009)

Pre Divadlo Aréna, Bratislava 2009

POSTAVY:

Marianna – trapézová akrobatka (okolo 27)

August – klaun (okolo 30)

Mauro – klaun (okolo 28)

Principál (Bývalý Klaun Jimmy) (60) – Johnnyho otec

Johnny – trapézový akrobat (mal by byť profesionál, teda nemusí to byť činoherec)

Deti : **Chlapec** – Johnny ako dieťa (7-9); **Dievča** – Mariana ako dieťa (6-8)

ČAS: minulosť bez ukotvenia v čase, veď Cirkus ako taký je fenomén mimo čas

*Ako Hložníkov obraz odvíja sa pred nami pocit.
 Vyprahnutá, tichá manéž. Ticho, ktoré je však plné napätia a pilín.
 Cítíme ich drevitý pach nasiaknutý hrôzou tých, čo v manéži bojujú o prežitie.
 Pot a smútok klaunov.
 Ten smútok, ktorý nemôžeme vidieť, ten pot, ktorý vidieť nechceme.
 Doba nás tlačí a my už ilúziu nechceme. Nepotrebujeme ju. Desí nás v tej záplave
 obrazov... to čo naozaj chceme, je len nekonečný prúd atrakcií, za ktorými
 nepotrebujeme vidieť človeka vo všetkej jeho škaredosti.
 On tam však stále je, horší a obľudnejší, než kedykoľvek predtým.
 Šapitó našich skrytých hrôz.
 A za tým všetkým konečný výdych a dotyk s nekonečnom.
 Čo všetko však budeme musieť prejsť, aby sme ho naozaj pocítili...?
 Pritom sa nekonečna môžeme dotknúť aj teraz. Aj teraz. A teraz dokonca tiež.
 Kto má ale schopnosť urobiť to naozaj práve TERAZ?*

SCÉNA₁ – entré

*Z ticha sa vynára cirkusový orchester. Najskôr ladenie, neskôr nie veľmi kvalitná
 odrhovačka. V tejto mierne rozladenej a nostalgickej nálade dokriuká starý
 Principál. Svetlo postupne hasne a zostáva len jeden reflektor na ňom. Jeho tvár je
 príliš biela, než aby to bola farba normálnej tváre. Čosi démonické a strašidelné.
 Jedno prudké gesto a atmosféra sa zlomí, takisto hudba poskočí do celkom iného
 levelu, akoby sme sa ocitli v inej dobe, nálada sa totálne zmení. Nasledujúci
 monológ bude plný strihov a prekvapení, v každom prípade by to mala byť doslova
 hudobno-dramatická kompozícia, dokonale vystavaná a gradovaná.
 (pozn.: text bude **celý** preložený do Češtiny) ©*

PRINCIPÁL:

Já myslím, že mně nesnášíte! Ne-ná-vi-dí-te!

Vážené dámy.

Pány budeme vážit s velbloudama! Vás se to dotklo?! Jejda!

Tak ja sa vás ešte dotknem! (skúša „váhu“ divákov dotykom)

A dotknem sa aj toho prečo ste tu!

Tu nesedíte vo vašej zatuchnutej kuchyni v nejakom hnusnom paneláku!

Jéžiš, dievčatko, vypla si doma sporák? Žeby ne? Keď sa vrátiš, nepouži
 elektrický zvonček. Nejdeš domov?

Ty si byt zamkol? Keď sa vrátiš, priprav si zbraň! Choď domov!

A voda v kúpeľni? Skontroloval si kohútik?

Ešte stále máte možnosť postaviť sa a vypadnúť. Nič?!

Vráťte vstupenku a tvárte sa urazene! Tak čo je?!

Řekl sem jasne, že mně nesnášíte!

A poviem toho ešte oveľa viac!

Ja dokonca tvrdím, že mnou pohrdate! Opovrhujete! Kašlete na mně, prostě na mně serete! Cítite v sebe hnus a odpor voči mne...!! Je to tak?! Že je to tak?

/vzadu za ním sa zjavia dvaja mladí klauni, ktorí pomaličky, ale s celkom jasnou klaunskou istotou začínajú rozvíjať svoje číslo, ako zvláštne zrkadlo Principálovho monológu, alebo skôr dialóg s jeho monológom. Istý čas Principál akoby nevedel, čo sa za jeho chrbtom deje. Samozrejme, že ide o pripravené číslo/

Keby som tu teraz zdochol, oplujete ma!

Potom si do mňa utriete boty a nakoniec zmiznete v tme tam vonku, že?

Sadnete do najbližšieho šenku a objednáte si koňak! A potom ďalší koňak a ďalší koňak a ďalší koňak! A až vtedy vám konečne dojde, že ten kohútik v kúpeľni ste naozaj nevypli a susedia už zavolali políciu! A všetko je tak úplne v prdeli, a to len z jedného jediného dôvodu. Z malinkého, skoro neviditeľného dôvodu... Chcete ho poznať?!

Tak chcete ho naozaj poznať?!

Anóóóóóóóó?!

Nič nepočujeeem!

/August a Mauro len vystrkujú nos a vstupujú mu do monológu/

AUGUST:

Lebo si starý!

PRINCIPÁL:

Nič nepočujeeem!

AUGUST:

Lebo si starý!

MAURO:

No a?

PRINCIPÁL:

Čo som?!

AUGUST:

Starý!

MAURO:

To sa predsa môže stať komukoľvek.

PRINCIPÁL:

To kto povedal?

AUGUST:

Teraz akože čo?

MAURO:

Že sa to môže stať komukoľvek!

PRINCIPÁL:

Že ja som starý!?

AUGUST:

Čítal som o tom.

MAURO:

O tom, že je starý?

PRINCIPÁL:

To si povedal ty, ty vypasený smrad, že ja som starý?! Lebo ti leziem na nervy!?

AUGUST:

Staroba sa proste prihodí.

MAURO:

Neverím.

PRINCIPÁL:

Nie, povedal si to ty v tom lacnom obleku vzadu! Už konečne ľutuješ že si zaplatil lístok!?

AUGUST:

Prečo neveríš?

MAURO:

Lebo ty predsa nevieš čítať!

PRINCIPÁL:

Nie, nie... vy všetci ma neznášate a myslíte si, že som starý! Napriek tomu zostanete tu! Mám pravdu? Zdrhajú len sráči!!

/Principál luskuje prstom a bod'ák z neho sa presunie na Augusta s Maurom, tvária sa ako prichytení pri číne, chcú sa stratiť, rozohrá sa etuda, klaunský gag, útek z bod'áku, napokon sa im to podarí, ale je to pomerne vtipné a zábavné číslo, Principál napokon opäť zostane sám/

PRINCIPÁL:

Neznášate ma a ostávate tu!

Som vám príšerne nesympatický a ostávate tu!

Môj hlas vám pripadá totálne odporný a vy ostávate tu!

Beriete ma ako nejaké veľké hovoriace hovno na javisku, čo vás chce poučovať a pritom len cucá vaše peniaze, a vy ostávate tu, nevstávate, neukazujete mi prdel!

A toto všetko len z jedného jediného dôvodu!

Chcete ho počuť? Tak chcete ho naozaj počuť?!

Ostávate tu len pretooooo....

/chvíľa dramatickej pauzy, cirkusové virblové napätie/

Len pretooooooooooooo....

/a spustí sa dlhoočakávaná hyperpozitívna pointa/

Lebo ste sa úplne dobrovoľne rozhodli zaplatiť za neočakávanú a šokujúcu a senzačnú a veľkolepú a neskutočnú a cirkusovú show!

Prišli sme sem do vášho zapadákov len preto, aby ste zabudli na všetky svetové, bytové a citové neurózy, len u nás, len v našom Cirkuse (meno).....!

Dobryýýýý večeeeeeer! Vítejte tady s náma!

/hudba gradovala spolu s ním a teraz pustí grandiózne otvorenie cirkusového večera. Je to však len hudba, z ktorej môžeme mať pocit grandióznosti. Princípál najskôr máva, ale ako sa mení scénografia, ktorá nám pomôže dostať sa s Princípálom do zákulisia, tak sa mení aj Princípál. Z energického vtipkujúceho starého muža sa v okamihu stáva unavený starec, ktorý už tieto uvedenia ťahá z posledných síl. Zostane sám, zmorený, spotený, keď sa k nemu priblíži JOHNNY/

SCÉNA2 – ruky otca

Prudká zmena atmosféry.

Sme v zákulisi cirkusu, kde sa sny len rodia, nikdy však nerealizujú. Princípál stojí, alebo sedí na jednej strane zákulisia. Johnny okolo neho pomaly prejde. Nekonečný prechod bez slov. Možno by už Johnny zmizol zo scény, keď Princípál z ničoho nič švihne bičom, ktorý sme si doteraz nevšimli.

Z jeho slov po celý čas nepochopíme, že ide o otca a syna.

Celkom zámerne.

Ako sa rozprávať, aby sme neboli v milióntej variácii vzťahu otca a syna?

Who knows...

PRINCIPÁL:

Hádam len tak jednoducho nezmizneš, čo ty smrad?

(prásk bičom)

Johnny!

(prásk)

Aspoň sa na mňa pozri!

(prásk, Johnny sa zastaví a otočí sa)

Som tvoj šéf!

(Johnny urobí krok smerom k nemu ale zastaví sa).

Kdesi v pozadí sa objaví malý Johnny. Stane sa v tejto scéne zrkadlom veľkého Johnnyho, tým, kým Johnny bol kedysi, špičkovým akrobatom. Keď veľký Johnny spadne, malý Johnny urobí salto, keď sa veľký Johnny potáca, malý Johnny robí mlynské kolesá, jednoducho cez neho cítime, kým Johnny bol a dnes už nie je.

PRINCIPÁL:

Alkoholový smrad z teba cítim až sem!

Chceš sa ma niečo opýtať?!

(práskne bičom a Johnny bič zachytí)

Berme to tak, že ja už som vlastne dosť dlho mŕtvy.

(potiahne bič, Johnny sa prekotí, mladý Johnny urobí gymnastický kúsok)

Viem, viem, viem že by si to tak chcel.

Niekedy človek žije a netuší, ako je to možné.

Nepýtaj sa „prečo“. My to nevieme už vôbec.

Cirkusanti, komedianti, lúza pre celý svet okolo.

Ale oni nás stále chcú, stále nás chcú! Pozri na nich! Čumia vyklepaní na to aký sme neschopní! Čakajú na tvrdé pády a zlyhania a kŕče a krv!

Živia nás tým, že čumia.

(opäť ho zrazí na zem)

Potrebuješ, aby ti niekto presnejšie popísal ako funguje svet?

Potrebuješ pochopiť, že v tom našom je všetko stonásobne väčšie, krajšie a zúfalejšie?

(ľahne si oproti nemu na zem a díva sa mu do očí)

Prosím? Niečo si hovoril? Aha... či na nám na krku sedia nejaké debilné zákony nášho cirkusantského plemena? No môj zlatý, na to ti určite odpovedala už tvoja flaša. Tento krát je kde? Kde ju máš?!

(opäť ho zodvihne zo zeme, pohadzuje ho z jednej strany javiska na druhú ako nejakú handru, zatiaľčo v pozadí mladý Johnny graduje svoje akrobatické kúsky)

Do riti, kde si skryl tú posratú fľašu?!

(nenájde ju)

Chod tohto cirkusu si svojim pridrbaným alkoholickým zvykom už narušil niekoľko krát. Ten posledný bol ale naozaj posledný! Si ochotný to pochopiť?! Alebo budeš znášať horšie dôsledky?! Napríklad, že už nebudem financovať tento tvoj smradlavý koníček? Alebo tvoju manželku Mariannu? To naozaj chcete skončiť ako tí, čo tu zberajú hovná slonov?!

Principál bol do tohto okamihu naozaj drsný. Málokto by to zniesol. Johnny sa nebránil, nechal sebou utierať manéž, ale jeho trpezlivosť sa dostala na hranu. V jednom okamihu jeho príhovoru Principála chytí do rúk a hodí ho surovo na zem. V ruke drží bič a chystá sa Principála udrieť. Ten očakáva úder. Malý Johnny strnulo pozerá z diaľky.

PRINCIPÁL:

Vyšinutý... šibnutý... blázon... ukrižuješ ma raz niekde uprostred manéže?
Pribiješ ma na zem len preto lebo som ti povedal, kto si?
A kto budeš po celý zvyšok života?!

(Johnny sa zlomí a odhodí bič. Principál zmení tón, akoby sa absolútne nič nestalo)

Ber to s humorom, Johnny, a vymysli s Mariannou nejaký dobrý fór, dneska to chce novú pointu.

(starý Johnny a mladý Johnny odchádzajú preč. Až vtedy si všimneme, že kdesi v pozadí stáli opäť August a Mauro a koniec tohto výstupu pozorne sledovali)

Cirkus nepotrebuje nejakého architekta, nikto ho nestvoril.

Bol tu už pár dní pred vesmírom...

(luskne prstom a bodák opäť označí Augusta s Mauroom. August luskne tiež, bodák zhasne. Princípál sa vydá na odchod, luskne. August luskne tiež. Princípál luskne. August tiež. Ad absurdum, až kým Princípál nerezignuje a mávne rukou)

PRINCIPÁL:

Fakt som už asi starý.

Vytratí sa zo scény. Obraz sa však vlastne neskončí a plynule sa prelnie do ďalšej scény

SCÉNA 3 – záchrana

Atmosféra sa na pár chvíľ upokojí. Naozaj však len na chvíľu. Dnešný večer nič nebude také ako zvyčajne. Napätie, nervozita a očakávanie naplňujú tento priestor. Aj dvaja hlavní protagonisti, August a Mauro akoby už kdesi hlboko v sebe vnímali, že dnes sa tu niečo stane, čosi, čo dokonale zmení všetky stereotypy, bez nároku na honorár. Platiť sa bude celkom inak.

MAURO:

Kde si včera bol?

AUGUST:

Reval som.

MAURO:

Nechcem počuť tieto tvoje poetické drísty. Prečo si neprišiel?!

AUGUST:

Lebo by som ho zabil.

MAURO:

Stál som kúsok od ich maringotky, keď Johnny vybehol namol ožratý, Marianna sedela na schodoch a čakala, čo sa bude robiť... taká strašne pokorná...

AUGUST: (*je to pre neho naozaj tryzna, v ruke zvierá flášu*)

Ja to naozaj nechcem počuť.

MAURO:

Tomu týpkovi, nejakému miestnemu zametačovi, čo sa vnútri nadržaný rehotal Johnny sľúbil, že jeho dlžobu v kartách odrobí ona! Chápeš, čo ti tu hovorím?!

AUGUST:

Povedal som ti, že to nechcem počuť!

MAURO:

Marianna sa zdvihla a išla za ním. Ako ovca... Nič neurobila, ani nekričala, neprotestovala, len poslušne odkráčala do maringotky a splatila Johnnyho dlh... včera sa z nej... stala kurva!!! Kvôli nemu...!!!

AUGUST: (*chytí ho pod krk*)

Zabil by som ho, keby som tam bol!

MAURO:

Tak prečo si tam nebol?

AUGUST:

Veď Johnny takto pomaly zabíja práve ju...

MAURO:

A to hovoríš akože len tak? Akože Karolína sa ešte nenažrala? Prečo si tam včera do riti neprišiel?!

AUGUST:

Zabudol si obriadiť svoju milovanú kobyľku?

MAURO:

A ty si sa posral, hajzel! Musíme už niečo urobiť, zastaviť ho... včera večer to bolo totálne dno všetkého!

AUGUST:

Hovoriš to už roky.

MAURO:

A ona už roky miluje hnusného smradlavého ožrana. Ako, ako, ako ako ako ako ako ako je toto možné kurrva!?! Keď ho nezabiješ ty, urobím to ja... (*vykročí, ale po pár krokoch mu sebavedomie odíde*)

AUGUST: (*po pauze*)

Je tu nejaké tajomstvo, že?

MAURO:

Ježiši tieto tvoje významné otázky!

AUGUST:

Máš s tým slovom nejaký problém?

MAURO:

Akože s tajomstvom?

AUGUST:

Hovno. S láskou.

MAURO:

A ty čo teraz riešiš lásku?

AUGUST:

Šéf sa ma pýtal.

MAURO:

Na lásku?

AUGUST:

Asi.

MAURO:

A čo ten má s láskou?

AUGUST:

Asi nič. Tak ako ani ty, že?

MAURO:

A ty?!

AUGUST: *(po pauze a dlhom pohľade, podáva mu fľašu vína)*

Víno. Podstrč mu ho.

MAURO:

No a?

AUGUST:

Počul si šéfa. Ak ho ešte raz načapá, že ide na svoje číslo ožratý, tak Johnny skončí rozčapený na zemi ako slonie hovno... a to bude naša šanca.

MAURO:

Ako ju poznám, ona si k nemu ľahne!

AUGUST:

Pri lajne sa dlho ležať nedá. Viem o čom hovorím.

MAURO:

Po tom rozhovore so šéfom sa fľaše pred svojim výstupom dosť dlho nedotkne...

AUGUST:

Chceš, aby konečne zmizol z nášho života?

MAURO:

Chcem.

AUGUST:

Miluješ ju?

MAURO:

O to absolútne nejde.

AUGUST:

A o čo ide? O to, že ju chceš zachraňovať? Snaž sa a dotkne sa jej. Fľašu má aj tak radšej, než Mariannu. Chod', ja ju tu zdržím, kým niečo začne tušiť.

Vypadni!

/V pozadí sa objaví Marianna. Mauro ju zbadá, najradšej by ostal, ale na Augustovo naliehanie odíde./

MAURO:

Je to totálny nezmysel a ty to vieš!

AUGUST:

Vypadni a snaž sa!

SCÉNA4 – láska a odmietnutie

Augustov prístup a jeho tvrdosť sa premenia tak zvláštnym naivným spôsobom. Sebedomie, ktoré demonštruje je viac srandovné, než by sa dalo brať vážne. Počas celej scény je aj pri Marianne (tak ako predtým pri Johnnym) prítomné jej mladšie „zrkadlo“ a spoločne sa „na Augustovi“ rozcvičujú. Mohlo by to pôsobiť mierne groteskne /vzhľadom na pomerne jasnú vážnosť, ktorú August vkladá do svojej ambície Mariannu zachrániť/. Jedna z jednej strany, druhá z druhej strany, ako dve baletky opierajúce sa o jednu tyč, ktorou sa pre túto chvíľu stáva práve August.

AUGUST:

Marianna...

MARIANNA:

/zastaví ho gestom, ťažko sa jej rozpráva, keď si natáhuje chrbticu/

AUGUST:

Predstav si...

MARIANNA:

/opäť ho zastaví, teda mám na mysli samozrejme obe, aj jej mladšia verzia, obe ho totiž zamestnávajú svojou fyzickou rozcvičkou/

AUGUST:

Alebo vieš čo...

MARIANNA:

Počkaj... ešte toto...

/táto situácia sa dá natahovať do nekonečna, je to akýsi nenápadný náznak klauniády, ktorá sa objaví na jej konci/

AUGUST:

Mohli by sme zdrhnúť spolu.

MARIANNA:

My? Zdrhnúť? A kam? A prečo?

AUGUST:

Ublížuje ti.

MARIANNA:

Je to môj muž.

AUGUST:

Toho človeka neznášaš! Alebo... aspoň... ho nemôžeš predsa mať rada... toho človeka!

MARIANNA:

To už nechaj na mňa. *(smeje sa, ale s pochopením, ako nad dieťaťom)*

AUGUST:

Včera večer som bol pri vašej maringotke.

MARIANNA:

To nás potom bolo viac. Čaká ťa Mauro.

AUGUST:

Musím ti predsa pomôcť!

MARIANNA:

Naozaj musíš?

AUGUST:

Ved' Johnny ťa ponižuje, zneužíva...

MARIANNA:

Nadáva mi, bije ma, milujem sa s ním... nespoliehaj sa len na to, čo vidíš!
Mauro ťa čaká!

AUGUST:

A na čo iné do riti sa mám spoliehať?

MARIANNA:

Ty si teda fakt dosť veríš. Ale hovno vieš, to je tiež fakt. *(smeje sa)*

AUGUST:

Akože čo to má spoločné s tým, či si verím?!

MARIANNA:

Ja už ale naozaj viacej nechcem vedieť. Mauro ťa čaká! *(trošku stráca trpezlivosť)*

AUGUST:

Presne viem, čo sa stane, keď od neho neodídeš.

/obe sa prestanú rozcvičovať. Malá Marianna sa na chvíľu stiahne do úzadia./

MARIANNA: *(po dlhej pauze, prenikavý pohľad)*

To viem aj ja. Alebo mám hrať, že ma to prekvapí?

AUGUST:

Opíš mi to teda.

MARIANNA:

Absolútne netuším prečo by som to mala robiť... Ale urobím to. *(a celkom zámerne mlčí)*

AUGUST: *(dostane sa do afektu)*

Nech sa páči... *(Marianna sa smeje)* No hovor... mlčíš... *(Marianna sa neprestáva smiať)*... nič ... ticho... Budeš mi rozprávať, áno? Teda o tom ako s Johnnym splodíte krásne dieťa, napríklad, ktoré sa stane akože takým tým zrkadlom vašej lásky, akurát bude trošku narušené napríklad? Že, čo ja viem, nájdete spoločný zmysel života!? Stále o tom Johnny niečo splota... zmysel života... Teda určite ho nájdete, keď prestane Johnny chlastať, to je jasné! Lebo inak si to možno teda ani nevšimne a ten zmysel nejak nestihne ani chytiť, lebo bude náhodou v delíriu. Alebo, alebo áno, povieš niečo akože o tom, ako sa ty vlastne obetuješ, áno, obetuješ sa... ale prečo? Nikto nevie. Aha, lebo nepoznáme tajomstvo...? Lebo tajomstvo je tajomstvo preto, lebo... je to tajomstvo. Ale vôbec nejaké je? Čo keď je tajomstvo to, že tajomstvo vlastne nemáš? Alebo mi porozprávaš...

/počas tohto monológu k nemu pomaličky zozadu kráčala malá Marianna, pri poslednom „alebo“ mu skočí na chrbát a zakryje rukou ústa. Keď stíchne nenápadne sa zasa vytratí/

MARIANA:

Nie, nič také som nechcela povedať. Pod' sem... *(August k nej pristúpi a ona mu čosi pár sekúnd šepká do ucha, August sa usmeje...)* A teraz sa otoč. *(... a Marianna ho kopne teatrálne do zadku a my sa odrazu preklopíme do cirkusovej manéže)*

/August po kopanci urobí kotúl a nachádzame sa strihovo v etude, v ktorej Klaun sa snaží dvoriť krásnej Akrobatke, niekoľko gagov, ako mu Akrobatka uniká, uťahuje si z jeho neohrabanosti, je to opäť úžasne vygradovaný výstup, ktorý v jednom správne zvolenom momente „zmrzne“, keď August leží v definitívnom ponížení prachu manéže. To, čo sa bude diať potom, je náplňou nasledujúceho obrazu, intermezza, ktoré nás odvedie do iného poschodia divadelného existovania /

SCÉNA 5 – démon (intermezzo)

V tichu zastaveného okamihu sa August postaví.

Ešte sme si nevyšli, že sa chce pozrieť sám na seba.

Nebude to pre neho ľahké, rozprávať slová dívajúc sa na seba samého, ako leží ponížený v prachu. Emócia tejto scény je spočiatku intímna, ako začiatok

Brezovského a Rózsovej skladby Niekde zvoní hrana.

(http://www.youtube.com/watch?v=mztvzPXj_oM)

Je to moment z tých magických, ktorému by sme nemali mať potrebu intelektom rozumieť.

Hlasy fanatických nás sú naozaj celkom kdesi v diaľke.

Kam sa dostaneme celkom na konci, o tom by som radšej ešte nepísal ☺

AUGUST: *(stále hovorí len o sebe, ako o celkom niekom inom)*

Leží.

Tuto na zemi.

V pilinách, v prachu... celý taký nejaký ponížený... pozerá sa na vás všetkých a strašne len čaká, že sa budete smiať, rehoť sa, slintať a prskať nad jeho... čo ja viem čím všetkým...

Očakáva to.

Tam vzadu sa našťastie niekto zasmial.

Našťastie.

Našťastie premýšľa len nad tým, o čom asi premýšľate vy.

Má čas.

Keď zdrhol z domu pred smradom z chudoby, myslel si, že niekde na svete nájde nejaký úkryt.

Niečo našiel. Do rrriti! Masku klauna v cirkuse, ktorý smrdí ešte viac!

Vy pani tomu neveríte, pripadá vám to nudné, že? Že vás to nezaujíma? Ani vás... a vás už vôbec nie!

A viete čo je ešte na tomto človeku úplne že NEzaujímavé?

On nechce veriť, že jeho život má nejaký zmysel. Teda zatiaľ.

Fúha, ideme filozofovať, August, August, nepúšťaj sa do filozofie, neriskuj, to Johnny stále niečo trepe o zmysle života, vždy keď pozerá na dno ďalšej flaše, ty s tým nič nemáš, neslopeš a nechceš tu ostať naveky, tak radšej sa nechaj ešte pár krát nakopnúť do riti, povedz slovo hovno, natri ho na nejaký fórik, len prosím ťa nezačínaj otravovať zmyslom života! Pozor na to!

Že čo?!

/vlastne tak začne pred nami hrať dialóg so sebou samým, nie je to však schizofrénia ©, len akýsi druh vynucovania spovede, ktorá nikoho nezaujíma/

Nevládzeš hovoriť. Máš plnú hubu... čoho? Pilín, hmm...

Teda, Johnny povedal jednu super vec. Počúvaj to:

Že aký zmysel môže mať život človeka, keď ten je jediný na svete, kto to môže povedať? Mysli August, mysli! Čo tým chce povedať ožran? Čo, čo, čo? Hmm... Možno chce povedať to, že keď slope, začne sa mu motať jazyk... nie... keď sa ožerie, nerozpráva... nie, on hovorí, že rozpráva... viem... už viem: je to smutné, keď niekto, kto sa ožrať môže, a to sa vlastne môže každý jeden človek na svete, čiže, je smutné tvrdiť, že každý... (*hľadá to slovo a keď ho nájde, bude so sebou spokojný a v tom slove sa bude vyžívať*) ...po-ten-ci-ál-ny ožran je zároveň aj *potenciálny* filozof. A k tomu všetkému má tento *potenciálny* ožran možnosť o tom hovoriť ďalším. Takže má šancu *potenciálne* nakaziť filozofiou všetkých ostatných. Ožranov. Asi. Lebo Johnny ešte tvrdí, že navyše k tomu všetkému sa máme šancu slobodne rozhodovať. A dokonca rozhodovať o nejakom zmysle. Ožranstva. Asi. Má na mysli... Fúha... jedine že by nie... jedine, že by to myslel úplne nejak inak.

Radšej sa do toho nepúšťaj August. Skočí ti to na chrbát a začne ťa to škrtiť.

Ale na čo sa potom spoliehať, keď nie na Johnnyho filozofiu?

/a tu sa z filozofie ožranstva dostávame k ľudskej tragédii/

Môže sa nejaký August spoľahnúť na lásku?!

Blbosť!

/výkrik/ Odporná, ničím nepodložená chuťovina! Láska ťa najprv na pár sekúnd dohryzie, zožerie a potom ťa vypluje. A na tej holej zemi rovno aj dokope. Potom ťa postaví niekde na kraj hlbokkej jamy a ty nevieš, čo sa stane o päť minút. Klaun.

Vieš čo je na tebe srandovné?

Chceš to vedieť? Klaun.

Nič.

Vôbec nič.

Si len jednoducho trápny. Poradím ti, klaun.

/je tak podivne šialený a posadnutý, strašne hlasno šepká/

Nikomú nehovor o tom, že miluješ tú ženu, lebo oni ťa prezradia!

Budú ťa súdiť až ťa nakoniec odsúdia. Oni to potrebujú. Rozsudok!

Vyplujú nejaký názor a potom už nebudú čakať na nejaké pohrebné rečičky.

Poradím ti posledný krát.

Kúp si pozemok na Mesiaci.

Má to určite väčší zmysel ako milovať tú ženu.

Kúp si pozemok na Mesiaci.

A odleť tam s celou svojou srandovnou láskou.

Hovorili, že nie je krajší výhľad na Zem, než práve odtiaľ.

Klaun.

/nenápadne vstúpi Princípál s bičom v ruke, nasledujúce slová hovoria spolu, Princípál ako neodbytný Démon šepkajúc do „hendky“ v ruke/

AUGUST A PRINCIPÁL:

Nebuď smiešny a ľahni si znova na zem.

Nebuď smiešny...

/poslúchne seba a svojho Démona a pomaly sa skladá do polohy, v ktorej tento úlet začínal. Princípál švihne bičom a klaunský výstup Augusta s Akrobatkou sa až teraz skončí/

PRINCIPÁL:

Neviem ho od nej odtrhnúť! Čistá drzovka!

Už ste toho dneska videli fakt dosť! To ale ešte nebolo nič!

Vrcholy máme ešte pred sebou.

Vyserte sa na to, že som vám odporný a že vám lezie na nervy moja moc nad týmto zverincom. To fakt nemá nič spoločné s tým, že sú to aj ľudia!

Videli ste Mariannu. A bude to ona, čo o pár minút so svojím manželom

Johnnym predvedie dnes absolútny vrchol trapézovej akrobacie.

A keď si chcete odpľuť, urobte tak ešte teraz! Pekne pod seba. Nehanbite sa!
Z nohou to tak rozotrite... táák... Neskôr už by mohlo byť neskoro.

/vyparí sa z manéže/

SCÉNA6 - možnosť

Mauro sa vracia.

Nervózny.

Doteraz nikdy nebol nútený snažiť sa niekomu zničiť život.

Johnny je jeho prvý pokus.

Aj preto je z toho celkom hotový.

August tiež nie je pokojný. Obaja konajú tak zvláštne horúčkovo.

Stratili svoj pokoj a nasledujúcich dvadsať rokov ho ani nenájdu...

MAURO:

Nechcel sa toho ani dotknúť. (*August nereaguje*) Tváril, že to kvôli šéfovi, aj keď neviem. Možno niečo tuší. (*ešte stále*) Vraj mu dnes dal šéf definitívnu výstrahu, definitívnu, ak ho uvidí pred vystúpením slopať.

AUGUST:

Si nula.

MAURO:

Prosím?

AUGUST:

Hovorím, že si hovno, že si nič, že si menej ako nič, že si úplná riť...

MAURO:

Tebe čo sa stalo?!

AUGUST:

Polož na zem tú fľašu. Polož to! A teraz do nej kopni.

MAURO:

Čo ti šibe?

AUGUST:

Nechceš kopnúť do fľaše?

MAURO:

A prečo by som to mal urobiť?

AUGUST:

Tak kopni do mňa. No pod', kopni si, drbni mi jednu.

MAURO:

Toto nechcem ďalej počúvať.

AUGUST:

A kam pôjdeš?

MAURO:

Hlavne niekde, kde nikto odo mňa nechce, aby som ho kopal a bil...

AUGUST:

Keď ti to robí taký strašný problém, prečo potom kopeš do nej?

MAURO:

Do koho?

AUGUST:

Kopeš do nej tým, že to dovoľíš druhému! Že to dovoľíš Johnnymu.

MAURO:

Zase tie tvoje srandovné úvahy? Denne do mňa hustíš tieto vymýšľance („kokotiny“), riešiš nejaký zmysel života a nakoniec sa aj tak doserieš. Tak ako včera večer a tak ako milión krát predtým.

AUGUST:

Čo si včera urobil ty?

MAURO:

Chcel som tomu zabrániť.

AUGUST:

Sedel si za šéfovou maringotkou a plakal si.

MAURO:

Bolo to strašné poníženie.

AUGUST:

Reval si a potichu kričal niečo o zradenej láske.

MAURO:

Čo ty o tom vieš do riti!? Akoby si mohol vedieť čo ja tuto cítim, že ma ide roztrhnúť, lebo viem, že nič neviem urobiť, lebo ona to nechce! Ona kašle na to, že jej niekto tu chce pomáhať. Veď jej keď Johnny strelí facku, ona sa usmieva... to len ja vidím tú malinkú slzu, ktorá jej steká po líci strašne rýchlo, len aby ju ten hajzel nevidel... Ty si tam včera bol...

AUGUST:

Už som ti povedal. Keby som tam bol, by bolo po ňom.

MAURO:

Prázdne slová, nič, dym, to ako keby si nepovedal nič.

AUGUST:

Ty jej ale pomôcť nechceš.

MAURO: *(hodí sa na neho, August sa absolútne nebráni, ale my vidíme, že za chrbtom sa mu objaví nôž)*

Možno mám prázdnu hlavu, možno som úplný nevzdelaný idiot! Keď ale niečo má zmysel v mojom živote, tak je to možnosť, že ju od toho človeka nakoniec

odtrhnem a oslobodím. To jediné, to nič, to čo možno zo mňa robí nulu v твоjich očiach. Vieš čo, úplne na to serem, na všetko čo si ty o tom myslíš, kurva! Aj keď tebe to je ešte viac jedno, než sa zdá, že je to jedno mne!

AUGUST:

(potlesk) Tak to si musel dlho splietať túto vetu.

Ja menej filozofujem a viacej pozorujem.

A premýšľam.

MAURO:

Aj si na niečo prišiel?

AUGUST:

To lano.

MAURO:

Aké lano?

AUGUST:

No to... na ktorom je zavesená jeho trapéza... včera si pri ňom stál a dlho si ho prezeral, kúsok po kúsku... čo, niečo s ním nie je v poriadku?

MAURO: *(ako chytená myška)*

Čo tým chceš povedať, čo by s ním nemalo byť v poriadku? Ja som len kontroloval...

AUGUST: *(vytiahne nôž, odohrá s ním na Maura prudký výpad, chvíľu ho drží pod jeho krkom, potom ho pustí a nôž mu dá do rúk. Musí sa to odohrať rýchlo, ale tak, aby sme si intenzívne uvedomili význam tejto etudy)*

Tak ho choď skontrolovať aj dnes. To lano je na jednom mieste už dosť predraté, asi by sme to mali nahlásiť.

MAURO:

Prečo?

AUGUST:

Mohlo by sa niekomu niečo stať.

MAURO: *(s nožom v rukách)*

Ja som tam naozaj...

AUGUST:

Ale veď ja viem, viem. Prosím ťa, keď tu bola Marianna, pýtala sa na teba. Máš ešte pred ich číslom ísť za ňou, niečo ti chcela povedať.

MAURO:

Marianna?

AUGUST:

Marianna. *(pauza)* No tá, čo ju tak strašne miluješ, vieš... *(vezme obratne zo zeme fľašu vína a poberá sa preč)*

MAURO: *(je úplne vyvedený z akýchkoľvek konceptov)*

Aha. Marianna...

AUGUST:

A nie že urobíš nejakú hovadinu! Priprav sa na náš výstup, hneď som späť!

Mauro zostáva sám s činom, ktorý si nevie predstaviť, že by vykonal. Ale je natoľko ohúrený samotnou možnosťou, že s dýkou odchádza aj on preč. Túto situáciu zotrie „regulérne“ cirkusové číslo, ktorého uvedenie počujeme už počas predošlej scény, ale akoby z pozadia. Do konca scény zaznie len posledných pár Princípálových slov...

PRINCIPÁL:

Dámy a páni... a teraz ... *(názov cirkusového čísla)*

SCÉNA7 - číslo

Cirkus pokračuje vo svojom programe a rovnako aj naša hra. Myslím, že na tomto mieste je skvelý priestor pre produkciu divadla zabezpečiť nejaké dych-vyrážajúce cirkusové číslo ☺

*Namiesto prestávky môžeme dať šancu človeku vydýchnuť.
A nedýchať.
Len na chvíľu.
Prejde určitý čas...*

SCÉNA8 - predtucha

Do záveru siedmej scény vbehne medzi klaňajúcich sa artistov, ktorí práve ukončili svoje číslo Mauro, ktorého prenasleduje Marianna. Ide o zrkadlo klaunského výstupu, v ktorom August sa snažil získať Marianninu pozornosť, zo scény č.4. Mauro pred Mariannou uniká, neustále sa potkýna a padá, Marianna akoby stále od neho niečo chcela. Štylizovaný klaunský výstup. Všetko to sleduje Princípál, usmieva sa na baviacich sa divákov. V jednom momente švihne bičom. Cirkus sa opäť stratí a my sme zasa v udýchanom zákulisí. Zostávajú už len Mauro a Marianna. Mauro ubolene dýcha. Akoby sa mu niečo stalo. Kdesi sa opäť objaví Mariannino gymnastické maličké alter-ego. Marianna je dosť nervózna. Cíti, že sa tu niečo chystá, preto nalieha omnoho viac, než v dialógu s Augustom.

MARIANNA:

Ukáž mi to.

MAURO:

Už som ti ukázal skoro všetko.

MARIANNA:

Ale nóoo, vieš presne na čo myslím!

MAURO:

Ružu?

MARIANNA:

Máš to pod košeľou.

MAURO:

Žalúdok? Črievka? Jedno je vraj slepé...

MARIANNA:

Už sa na nás nepozerajú, nemusíš ma rozosmievať.

MAURO:

Ale pristane ti to viac, ako pokora pred Johnnym.

MARIANNA:

Špehoval si za maringotkou?

MAURO:

A čo mám robiť?

MARIANNA:

Opýtaj sa Augusta. Nespraviš bez neho ani krok.

MAURO:

Je to zbabelec.

MARIANNA:

Nie väčší ako ty. Aj on vie len špehovať, tak ako včera večer. Ukážeš mi to už konečne?!

(Počas tohto dialógu sa ona stále pokúša získať niečo, čo Mauro skrýva pod košeľou a evidentne má nejaký fyzický problém. Tajne dáva pokyny svojmu alter-egu. Malá Marianna sa pomaličky zozadu približuje k Maurovi.)

MAURO:

Včera večer tam August nebol.

MARIANNA:

Vieš rovnako málo ako on. Ukáž mi to!

MAURO:

Včera večer tam nebol, inak by Johnnyho zabil!

MARIANNA:

Chápem, že sa musíte hecovať a vymýšľať si nezmysly! Chápem dokonca aj vaše srandovné sny. To všetko je len prelud!

Stál tam ticho a bez pohnutia. Bol trápny tak ako ty.

MAURO:

Raz už niečo urobíme.

MARIANNA:

Nemám z teba strach. Zatiaľ.

MAURO:

Zo mňa predsa strach mať nemusíš.

MARIANNA:

Povedala som zatiaľ.

(Malá Marianna sa dostane Maurovi za chrbát. Mauro si ju nevšímne. Odrazu za neho skočí a šikovne mu chytí ruky. Vtedy Marianna konečne vbehne Maurovi pod košelu a vyberie odtiaľ dýku. Rovnako sa odhalí krvavý flák na jeho košeli. Marianna je v šoku a mlčí)

MAURO:

A ja som si myslel, že je to ruža.

MARIANNA:

Odkiaľ si sa vracal, keď sme sa stretli?

MAURO:

Nestojím pred farárom.

MARIANNA:

Klauni nepotrebujú farárov. Ani dýky.

MAURO:

Bol som presvedčený, že je to ruža. Jau! Pichlo ma pri srdci. Nechceš sa ma začať báť?

MARIANNA:

Prečo to robíš?

MAURO:

Lebo ti neverím.

MARIANNA:

Je mi ukradnuté, či mi ty veríš. Prečo chodí klaun s dýkou po cirkuse? Mám to brať ako nejaký náznak?

MAURO:

A prečo sa žena ako ty vláči s hajzlom ako je Johnny? Aj to je len náznak? Ale čoho?! Kde je tá reťaz, čo vás spája? Prečo ju nikto nevidí?! Prečo sa ňou necháš bičovať od človeka, ktorý si nezaslúži ani len to, aby sa mohol na teba pozeráť? Koľkokrát ešte budem musieť šmírovať za maringotkou a tváriť sa, že mi je tvoje poníženie akože ukradnuté?!

MARIANNA:

(vezme dýku a oprie ho špičkou o Maurovo srdce, tam, kde je fľak červenej Maurovej krvi)
Toto sú pre mňa tvoje slová.

MAURO:

To je naozajstná krv.

MARIANNA:

Poškriabal ťa trn z tej ruže?

MAURO:

Robíš si zo mňa srandu?

MARIANNA:

Menej ako ty zo mňa.

MAURO:

Také niečo by som si nikdy nedovolil.

MARIANNA:

Ešte stále si mi nepovedal, na čo ti je táto dýka.

MAURO:

Alebo bola?

MARIANNA:

Kde je Johnny?

MAURO:

Videl som ho ležať ožratého vzadu... pri lanách.

MARIANNA:

Čo si robil pri lanách?

MAURO:

To bol fór!

MARIANNA:

Ja viem, že si tam bol. Klaun s dýkou!

MAURO: *(Malá Marianna vykrúti Maurovi ruku, mala by to byť neadekvátna sila)*

Jau, čo robíš? Nebol som pri lanách.

MARIANNA:

Prichádzal si odtiaľ, celý červený, zadýchaný a tak zvláštne vzrušený...
(malá Marianna pritvrdzuje)

MAURO:

Čo si sa zbláznila?!

MARIANNA:

Si naivný chudák, ktorý keď do roka nezdrhne z tejto kočujúcej diery, zdochne raz starý sám v prachu plesnivej manéže.

MAURO:

Prečo mi to hovoríš?

MARIANNA:

Lebo pravdu chceš počuť odo mňa! Aj keď ty klameš v každej druhej vete.

MAURO:

To mi nedokážeš.

MARIANNA:

A ty mi dokážeš povedať do očí, prečo si myslíš, že by som mala prijať tvoju pomoc? Dokážeš mi povedať do očí, že ma miluješ? Povieš mi, prečo si sa s dýkou zakrádal v miestach, kde sú ukotvené laná, ktoré držia našu trapézu?!

MAURO:

(možno by už aj povedal, ale preruší ho príchod Johnnyho a Augusta)

On ti to určite rád prezradí!

(odvráti sa, na hrudi naozaj cíti bolesť)

SCÉNA9 – posledná prosba

August Johnnyho občas podoprie. Je dokonané a zrejmé, že Johnny nie je celkom triezvy. Alebo je to niečo iné? To ako stráca rovnováhu možno nie je celkom alkoholického charakteru. Ťažko to však dokážeme rozlíšiť. My určite. Malá Marianna spolu s malým Johnnym prinášajú vedro s vodou.

MARIANNA:

Postav sa! Postav sa rovno! Pozri sa mi do očí! Slopal si, že si slopal?

(Augustovi) Že sa ožral? Koľko vypil? Koľko vypil?!

AUGUST:

Neviem. Našiel som ho tam vzadu.

MARIANNA:

Hnusne klameš! Bol si s ním.

AUGUST:

Hovorím, že som ho našiel ležať vzadu pri lanách.

MAURO:

Som ti hovoril!

MARIANNA:

Dohodli ste sa!

(vezme zo zeme kýbel, ktorý priniesli malé alter-egá a vyleje ho Johnnymu celý na hlavu)

MARIANNA: *(je dosť zúfalá, snaží sa urobiť všetko preto, aby sa prebral)*

Johnny! Johnny preber sa! Johnny, prosím ťa... takto to celé nemôže skončiť, dnes večer zdrhneme, teraz, teraz hneď, odídeme, stratíme sa, tento cirkus skapína a ja nechcem zdochnúť s ním! *(na Augusta)* Čo ste s ním spravili?! Čo si to s ním spravil?! Povedal, že to víno malo čudnú príchuť! Aké víno?! Dal si mu víno...?! Prečo ja taký čudný?! Čo sa mu stalo? Prečo povedal, že to víno malo čudnú príchuť? Ešte nikdy nebol takto ožratý!

(Nejaký silný virbel preruší tento zúfalý pokus. Na scéne sa objaví Principál. Ostatní šiesti protagonisti zostávajú v tme pozadia, aj keď ich stále cítíme)

PRINCIPÁL:

A zase som tu!

Škaredý a nepríjemný! Nič sa nezmenilo!

Akurát tá guča zážitkov vám nedovolí dýchať, že?!

Á... vy ste ešte neodišli?! Nebláznite!

Ved' tieto piliny zažili už všetky nechutnosti, aké si len dokážete predstaviť!

Nič to s vami nerobí?

Vaša chyba.

Dámy a páni, už len krok od vrcholu dnešného večera privítame najskôr chlapíka, čo už v desiatich rokoch skackal pod kupolami najväčších svetových cirkusov, aby nakoniec dopadol sem.

A predstavte si, nerozbil si hubu!

Privítajmeeeee... Johnnnyho!

(nič)

Johnnyhooooo!

(stále nič)

Asi som už naozaj ale že fakt starý!

(virbel maká neskutočne rýchlo a Johnny sa nehýbe. Princípál švihne bičom a „ocitne“ sa v zákulisí)

MARIANNA:

Pozrite v akom je stave! Nemôže predsa vystúpiť!

PRINCIPÁL:

Dal som mu poslednú šancu!

MARIANNA:

Môže sa zabiť!

PRINCIPÁL:

Je mŕtvy už dávno. Dnes proste vystúpi! Nevrátim tým ľuďom ani cent!!

(švihne bičom a opäť je v manéži)

Tak ešte raz! Johnny, trapézový akrobat, ktorého cirkusoví predkovia zúfalo poletovali ešte pred očami Ľudovíta XIV... privítajmeeee hoooooo,
Johnnyyyyyyyhooooo!

(virbel opäť maká naprázdno Johnny sa stále nehýbe. Princípál opäť práskne bičom a, „ocitne“ sa opäť v zákulisí, resp. ako by len nakúkal cez oponu do zákulisia)

PRINCIPÁL:

Keď teraz nevystúpi, nikdy v živote ho už neuvidíš.

MARIANNA:

To sa vám nepodari.

PRINCIPÁL:

Nič jednoduchšie nepoznám. Zmizneš a nikto sa nebude pýtať, kde si! Ty sa stratíš a on zdochne sám.

MARIANNA: *(jej schopnosť bojovať končí)*

Neurobíte to... neurobíte to...!

(Principál opäť švihne a opäť je v manéži)

PRINCIPÁL:

Do riti tak kde trčíš, vrcholné číslo nášho programu?!

Ešte raz práskne a Johnny sa konečne pohne, pretože Marianna ho v hanbe nad svojou slabosťou pustí. Cirkusová kapela hrá svoje veľké entré.

Konečne!

Je to však akési spomalené, monštruózne, magicky zvrátené. Aj obraz, ktorý sa nám vyjaví pred očami. Malý Johnny a Malá Marianna totiž vlastne Johnnyho dávajú do pohybu, ako nejakú zvláštnu živú bábku bez vôle a schopnosti konať. Takto s ním krok po kroku „prídu“ až k Principálovi. Zastane proti nemu a díva sa mu do očí.

PRINCIPÁL:

Já vím, že se na mně jednoho dne vysereš.

Odejdeš, stratíš se...

Možná to bude už dneska.

Nezastavím tě.

Slibuji.

Teď už ne.

V okamihu, keď mu Principál položí ruku na plece a smutne skloní hlavu zmení sa opäť priestor a my sme v zákulisí, kde zostala Marianna s Augustom a Mauroom. Môžu sa však v tom okamihu pohybovať aj v priestore, kde stojí Principál s Johnnym.

*Oni sú teraz v zastavenom okamihu, ktorý by mohol trvať večnosť.
Bude však trvať len toľko, aby sme mali čas nezastaviť čas.*

MARIANNA:

Čo chcete vy dvaja urobiť?!

AUGUST:

Teraz už nič.

MARIANNA:

Ste v totálnom omyle, ste úplne mimo!

AUGUST:

V čom?

MARIANNA:

Neurobte žiadnu hovadinu! Dnes večer sa všetko skončí.

MAURO:

Pre koho?

MARIANNA:

Pre mňa a pre Johnnyho. Dnes večer odohráme naše číslo a zajtra už nás nikto nenájde. Nikto nikdy!

AUGUST:

Upokoj sa! Nikam sa predsa nechystáš odísť. Veď to si nemyslela vážne!

MARIANNA: *(tlačená do kúta)*

Prečo sa tak na mňa divne pozeráte?!

AUGUST:

Bol ožratý. Evidentne.

MAURO:

Nebude schopný vyliezť na trapézu a šéfa roztrhne, keď bude vracat' peniaze za lístky.

MARIANNA:

Vy ste to na neho prichystali!

AUGUST:

Také niečo by sme ti neurobili.

MARIANNA: *(ide k nemu, stojacemu vo svojom tichom rozjímaní s Principálom, hrá okolo neho, všetky nasledujúce prosby. August a Mauro na ňu odporne tlačia)*
Mne nie, ale jemu. Môjmu Johnnymu.

MAURO:

Hnusný ožran.

AUGUST:

Bije ťa a má za kurvu!

MARIANNA:

Nič o ňom neviete. Prosím vás, nechajte ho. Ja vám všetko poviem.

AUGUST:

Čo?

MARIANNA:

Všetko vám vysvetlím, len nič nespravte, vy nič neviete, vy neviete nič o tom, kto je ten človek, súdite ho a robíte mu zle, pritom nič neviete...

MAURO:

Nepotrebuje vedieť nič viac.

MARIANNA:

Všetko vám poviem... dnes večer, po vystúpení... môžeme odísť spolu... ja už tu nedokážem žiť... ujdeme spolu, všetci štyria!

AUGUST:

A prečo by sme to mali urobiť?

MARIANNA:

Keď vám poviem, kto je ten človek, nebudete môcť zostať tu. Už nikdy! Už ani minútu! Prosím vás, musíte mi to sľúbiť!

MAURO:

Čo ti máme sľúbiť?

MARIANNA:

Musíte mi to sľúbiť! Že sa nič nestane. Potom vám to poviem. Všetko. Úplne všetko! A potom už mu neublížite. Prosím vás! Prosím vás!!! Keď pochopíte, kto je ten človek, potom možno konečne začnete rozumieť aj mne!!

Marianna skončí až celkom pri Johnnym. Vtedy akoby sa Principál prebral, práskne bičom a vedľa akrobata Johnnyho stojí odrazu aj akrobatka Marianna! Principál pokračuje v uvedení čísla.

PRINCIPÁL:

Čo by však bol Johnny bez Marianny!?

Ako cirkus bez principála!

Nie je jeden, nie je ani druhý!

Johnny a Marianna, Mariaaaaaanaaa a Johnnyyyyyyy v najnebezpečnejšom kúsku dnešného večera!

(práskne bičom a hudba sa rozbehne do omnoho šialenejších obrátok, než kedykoľvek predtým. Je zrejmé, že číslo sa ide začať)

SCÉNA 10 - smrť

Autor tohto textu sa nateraz úplne stráca.

Nastupuje invencia režiséra ☺

Máme Johnnyho. Máme Mariannu a ich mladučké a gymnasticky schopné alter egá.

Máme cirkus a vrcholné číslo trapézovej akrobacie, či akékoľvek interesantné „čosi“, čo sme schopní na javisku vytvoriť.

Nebezpečenstvo smrti.

Strach a paranoja. To všetko sú atribúty tohto čísla.

August a Mauro. Tak ako predtým August, teraz aj Mauro dostane šancu hovoriť o sebe.

Neleží však v prachu manéže. Stojí, díva sa na Mariannu, zároveň však hovorí o sebe dívajúcim sa na Mariannu.

Ona sa s Johnnym blíži k vrcholu svojho akrobatického čísla.

MAURO:

August mu hovorí, že je nula, nič, hovno, ktoré si treba zoškrabať z boty.

Čo ja viem?

Je?

Stojí a pozerá na ženu.

Na tú ženu, ktorá ho kedysi dávno našla na ulici žobrať o svoj život.

Zdvihla z prachu stratenú dušu a spravila z neho klauna.

A on si myslí, že teraz prišiel rad na splatenie dlhu.

Iba stojí a iba pozerá. Na Mariannu.

Deje sa. Deje sa niečo výnimočné.

MAURO:

Ťažko sa mu dýcha.

Nie preto, že sa pokúša niekoho zabiť.

Uteká za nejakým snom.

Pritom stojí.

Uteká a stojí.

Veď aj on je klaun.

Podradný človek.

Nikto. (Nímand)

A zasa sa deje. Celkom výnimočné.

MAURO:

August ho zbije. Dokope ho do krvi.
 Vie to. Všetko totiž povie.
 To víno malo čudnú príchuf.
 Prečo to Johnny povedal?
 To víno malo čudnú príchuf...
 Nepovie to ona.
 On to povie. Ten klaun, ktorého živia kopance.
 A pády.
 A údery.
 Lebo mlčí.
 Lebo nepozná slová.
 Teraz ich skúsi nájsť.

A zrazu...!
Pád.
Johnnyho pád.
Múdry pád.
Nevyhnutný pád.
Vynútený pád.
Pád nás všetkých.

PRINCIPÁL:

(kľakne si k ležiacemu umierajúcemu Johnnymu, hovorí skoro nepočuteľne a postupne prejde do kriku)

Doktor... je tu niekde doktor? Nájde sa tu niekde doktor?!
(celkom potichu)
 Cirkus naozaj nepotrebuje architekta, nikto ho nestvoril.
 Nastrihali plachty, zošili hrubou niťou, nasypali piliny a hodili dovnútra
 zvieratá, ktoré mali tú smolu, že sa začali podobať na ľudí.
 A vtedy niekto stvoril diváka.
 Tam niekde to začalo.
 Tak je tu medzi vami doktor, ktorý dorazí umierajúceho komedianta?!!!

Bezbrannosť okamihu, jeho nezmyselnosť, jeho pochopiteľnosť, to všetko sa vtesná do Marianniných slov.

MARIANNA:

Nie je mŕtvy, že?! Že nezmrie ako cirkusant, niekde ďaleko, kde nie je pre nás žiadna pomoc?

V cudzom meste, kde nikto pre nás nemá žiaden súcit?!

Nikto sa tu na nás nepozrie bez opovrhnutia.

Lebo my sme nikto...!

SCÉNA 11 (flash do minulosti) - Mariannina láska

Keď sme len pred chvíľou boli svedkami dramatického momentu, teraz akoby sme sa rozhodli tento moment rozprestrieť do iného času.

Vrátiť sa v minulosti a porozumieť.

Hovorí Augustovi a Maurovi...

MARIANNA:

Chcela som vám to povedať.

Nepočkali ste.

Chcela som vám povedať aj o tom, ako ho volali, keď som Johnnyho spoznala.

Nemali sme vtedy s Johnnym ani desať rokov... Všetci ho volali Maličký...

Malý Johnny sa priblíži k Principálovi.

Tak ho volala jeho mama, a tak ho volal aj jeho otec, klaun Jimmy.

Principál sa postaví a práskne bičom.

Vtedy bol len klaun. Obyčajný, špinavý a smutný. Klaun a otec.

Nikto ešte nechcel, aby robil viac, než so svojím synom bavil obecnosť v trápnych klauniádach.

V ten divný deň, keď zomrela Maličkého mama, chcel Maličký z čistej radosti zo života zasa a znova baviť publikum svojím pochybným umením.

Dlho stál a díval sa na telo svojej matky prikryté bielym plátnom.

Malý Johnny stojí nad svojím telom.

Nie je tam však žiadne biele plátno.

Len pohľad na seba samého.

MARIANNA:

Potom starý principál povedal, že maličkého akrobatická klauniáda s Jimmym je najlepším číslom. Ty idiot, veď mu práve zomrela matka!, niekto na neho zakričal. To mám všetkým tým ľuďom vrátiť lístky, alebo im ponúknuť podradný program, aby nás vypískali? Ja hladovať vydržím, pokojne aj ďalšie dva dni. Ale kone musia dostať žrať. Kone musia dostať žrať! Si jeho otec, Jimmy, aj partner v manéži, máš poslednú šancu ho presvedčiť, aby dnes večer hral.

Principál s malým Johnnym poodídu a my postupne chápeme, že sa vraciame do minulosti. Principál je zasa otcom a klaunom Jimmym a Malý Johnny ho počúva. Principál odkiaľsi vyberie svoj starý klaunský nos a založí si ho.

PRINCIPÁL:

Mama ti zatlieska... keď odohráme náš výstup, mama ti zatlieska!
Keď odohráme náš výstup, mama tam bude.

MARIANNA:

A Maličký si je istý, že keď začne hrať, keď sa s Jimmym začne blázniť po manéži, že mama vstane z postele, tak ako vždy. Povedal to predsa otec. Bude sa pozeráť, smiať sa, bude mu tliekať a objíme ho, keď sa po odohranom čísle vráti za oponu. Tak veľmi tomu verí, že by vrazil každému päšťou do tváre, kto by mu chcel toto šťastie zobrať! Veď mu to povedal jeho vlastný otec.

*Obrovský potlesk, ohlušujúci, smiech, pokriky divákov.
V manéži stojí Jimmy a malý Johnny. Ľudia na nich pokrikujú.*

PRINCIPÁL:

Máme s Maličkým dohodu! Keď sa mi ho nepodarí napodobniť, môže ma kopnúť do riti.

MARIANNA:

Lenže Maličký stojí s bledou tvárou, premáha sa, aby nevybuchol do plaču.
A Jimmy vie, že dnes to nepôjde tak ako inokedy.

Klauniáda. Jej podstata je jednoduchá. Maličký Johnny, mrštný a šikovný predvedie nejaký trik a Jimmy, starší a nešikovnejší ho má napodobniť. Ak sa mu to nepodarí, malý Johnny ho môže kopnúť do zadku. Rozohrá sa klauniáda. Maličká Marianna stojí kdesi nablízku spolu s veľkou a dívajú sa na tento tragikomický výstup.

MARIANNA:

Ale Maličký ho nekopol, tak ako to mali nacvičené. Smiech sa zrazu vytratil.

PRINCIPÁL:

Chce byť milosrdný. Asi si myslí, že bude mať inú príležitosť, aby ma kopol ešte druhý raz. Ale ja mu ukážem.

MARIANNA:

A smiech opäť vybuchol plnou silou. Maličký akoby sa prebral.

Klauniáda pokračuje. Malý Johnny predvádza trik a Jimmy sa ho snaží napodobniť.

MARIANNA:

V desiatich rôznych variáciách pokúšal sa ho napodobniť s rutinou starého cirkusového blázna, až zastal, unavený a zničený. Maličký ho opäť nekopol.

PRINCIPÁL:

Bolo to dobré?!

MARIANNA:

Maličký mal v očiach slzy. Jimmy sa ale obrátil na publikum...

PRINCIPÁL:

Povedal, že to bolo dobré! (*Maličkému*) Bolo to lepšie ako tvoje?! (*publiku*)
Hovorí, že to bolo lepšie!

MARIANNA:

A tu malo prísť zakončenie.

*Principál však už nenasleduje Mariannine slová.
 Kľakne si k Johnymu a možno ho objíme.
 Objal smrť.
 Objal svojho mŕtveho syna.
 Dívame sa len na obraz.
 Sú to už len slová, ktoré nám ho vytvárajú.*

MARIANNA:

Jimmy vypučil brucho a vystrašene vyhlásil do publika: Tak ťa kopnem ja!
 Nahol sa k Maličkému a zašepkal mu do ucha, aby si dal pozor, lebo ho ide kopnúť. Keď predtým končili toto číslo, Maličský vždy podskočil, aby ho noha len tak „akože“ zasiahla. Tento krát však nie. Myslel na niečo iné. Na svoju mamu, ktorá ho ešte včera večer pobožkala, keď šiel spať.

Keď ho Jimmy surovo kopol, Maličský spadol.

Zvláštne bolo, že smiech sa skoro vôbec neozval.

Ostatní sa nechápavo pozerali na dvojicu, ktorá skôr vzbudzovala súcit, než by ich rozosmievala.

Aj Jimmy sa zastavil.

Vedel, že svojmu synovi ublížil.

A s ostatnými ticho sledoval jeho bolesť a zúfalstvo.

A maličský sa díval niekam, kde nedovídi nikto iný.

Stála som len pár krokov od neho.

A ticho. Nevedela som povedať nič. Iba jeho otec niečo šepkal. Nejaké želanie.

Aby raz v živote stretol lásku, ktorá mu pomôže prekonať nenávisť.

Nenávisť, čo mu práve zožrala srdce. Nenávisť.

Lebo mu nedovolili cítiť smútok.

To, čo je dovolené úplne každému pri smrteľnej posteli svojej mamy.

On tú šancu nedostal.

Toľkokrát sme sa potom pokúsili z cirkusu spolu ujsť.

Jeho otec nás však vždy niekde našiel.

Johnny jednoducho musel zostať iba komediant.

Magický okamih sa pomaly vytratí.

Z reality zvláštneho sna minulosti sa opäť dostávame do reality, ktorá je zrazu celkom iná, než sme si doteraz mysleli.

Mauro, August, Princípál a Marianna stoja nad Johnnyho mŕtvym telom.

Farby, nálady, ticho či skoro žiaden pohyb.

Akoby sa konečne pred našimi očami opäť zjavil Hložník Mŕtvy klaun.

MARIANNA: (*mŕtvemu Johnnymu*)

Vedela som, že my dvaja budeme spolu až po smrti.

PRINCIPÁL: (*teraz je naozaj tvrdý*)

Dúfam, že to nebude dlho trvať!

MARIANNA:

Nemajte strach. Určite nebude.

PRINCIPÁL:

Len kvôli tebe uveril najväčšiemu idiotizmu na svete.

MARIANNA:

Neviem o čom hovoríte.

PRINCIPÁL:

Uveril, že jed v jeho srdci sa kvôli tebe zmení na niečo úplne iné.

(*akoby si odpľul*) Bez šance.

MARIANNA:

Nikdy ste nič nevedeli o svojom synovi. A tak to aj zostalo.

PRINCIPÁL:

A ty vieš ČO?! Decko si nikdy nemala a ani mať nebudeš!

MARIANNA:

Každý sme niekoho decko!

PRINCIPÁL:

Ale nie každý je schopný decko na svet priviesť!!!

Prečo zomrel on a nie kurva z ulice?!

MARIANNA:

On nikdy nebol decko. Detstvo ste mu vymenili za niečo úplne iné. Život plný čudného opojenia. Život, ktorým iní opovrhujú, veď je to len cirkus! Falošný lesk, falošná mágia, len potlesk, len ten bol naozajstný.

Stal sa tak len vašim číslom na programe večerného predstavenia.

Ja viem prečo zomrel...

PRINCIPÁL:

Prečo? Tak prečo zomrel?! Prečo zomrel?! Tak to povedz, prečo zomrel on?!.....

*Principála zlomí jeho vlastná bolesť.
Už nie je schopný viac predstierať.
Kedysi dávno prišiel o ženu.
Už nemá viac silu bojovať s týmto predurčením*

AUGUST: *(asi to vykrikuje, len aby zastavil sebaľútostivý výbuch bez konca)*

Zomrel preto, lebo Marianna nevystrela ruky!

SCÉNA 12 - obvinenie

*Kužel na Augusta, akoby vypovedal pred súdom.
Alebo len robí interview pred novinármi?
Blesky fotoaparátov, policajné majáky, sirény, crime scene...
Na javisku zostali len Mauro s Augustom a v pozadí Principál Jimmy.*

AUGUST:

Zomrel preto, lebo Marianna nevystrela ruky.

Všetci to videli. Každý jeden v publiku to videl.

Že prečo to hovorím?... no lebo som človek a môžem to povedať, kto mi v tom zabráni?

Zomrel jednoducho preto, lebo Marianna nevystrela ruky!

Marianna sa len začne smiať. A smeje sa sama pre seba.

Alebo je to už plač?

Kto to rozlíši?

MAURO:

Jednoznačne. Jednoznačne zomrel preto, lebo Marianna nevystrela ruky.

Môžem to potvrdiť. Stáli sme v zákulisí a pozerali sa na nich.

Zomrel preto, lebo v kritickom okamžiku Marianna nevystrela ruky. Viete, my tu nepoužívame záchranné siete...

AUGUST:

Jednoznačne. Presne, ona ho nenávidela. Je celkom možné... prosím? No, nie nechcem nič naznačovať, určite nie... ja som rád, že o tom môžem povedať všetkým čo ste tu, že sa ako človek môžem slobodne rozhodnúť vám to povedať práve teraz... veď vy to nezneužijete, že? Nebudete o tom písať... že?

MAURO:

Ťažko povedať, viete, on ju dosť trápil, musela spávať s cudzími chlapmi, aby splácala jeho dlhy...

AUGUST:

Áno, veľmi smutné. Bola to veľmi nenápadná a svojim spôsobom krásna žena.

August si pomaly založí klaunský nos.

MAURO:

Všetci sme ju tu mali radi... určite nie, nikto by nepredpokladal, že by to takto mohlo dopadnúť...

Mauro si tiež založí klaunský nos.

AUGUST:

Hrozné, otrasné... áno, ťažko na to ešte niečo povedať.

*Principál práskne bičom.
August sa začne pomaly vytrácať.*

MAURO:

Súcitíme. Áno, jeho otec sa rozhodol z cirkusu odísť. Áno, nečakane, nič neoznámil, žiaden monológ na záver, žiadne zhrnutie, posolstvo, filozofia, nič...

*Principál opäť práskne bičom.
A týmto spôsobom ich vlastne vyprevadí až kamsi do ničoty.
Mauro sa teda taktiež pomaly vytráca.
Tak priezračne alibistickým spôsobom.*

AUGUST:

Áno, on bol starý a my sme komedianti. Sme len komedianti...

MAURO:

Číslo na večernom programe provinčného cirkusu.

Len jedno mi nejde do hlavy.

Prečo Johnny povedal, že to víno malo čudnú príchuť?

Toto mi fakt nejde do hlavy...

*Ozve sa opäť burácajúci smiech publika, niekoľkokrát za sebou.
Do tmy.
A zrazu ticho.*

KONIEC verzie I.3